

Maironio eilėraščio „Nuo Birutės kalno“ interpretacija

Eilėraštis „Nuo Birutės kalno“ yra iš romantizmo epochos poeto Maironio eilėraščių rinkinio „Pavasario balsai“. Tai išpažintinio pobūdžio eilėraštis, kuriame išreikštas žmogaus troškimas būti laimingu. Jame poetas, norėdamas išreikšti savy susikaupusius jausmus, kuria jūros vaizdą, kuris toks ryškus, kad atrodo, jog mes patys stovėtume ant Birutės kalno ir jaustume šio didingo regiono esmę.

Pirmame eilėraščio posme atsiskleidžia platus jūros vaizdas, girdime „jūros balsus“, tačiau tai tik būdas atskleisti lyrinio subjekto jausmus, besiveržiantį liūdesį, širdies troškimus. Tokioje gamtoje jis atranda kūrybinę laisvę, jaučia galintis duoti laisvę jausmams:

Išsisupus plačiai vakarų vilnimis,
Man krūtinę užliek savo šalta banga
Ar tą galią suteik, ko ta trokšta širdis,
Taip galingai išreikšt, kaip ir tu, Baltija!

Antrame posme atsiskleidžia begalinis ilgesys, noras būti suprastam, priimtam. Tokį savo pripažinimą autorius sutapatina su jūros bangų mūša ir iš to matome, kad toks praeities ilgesys visada sugrįžta, kad ir kiek kartų ten vyкта, apsilankyta, vis tik jį sugrįžti ten tarsi kažkas traukia, taip, kaip bangos grįždamos mušasi į tą patį krantą:

Kaip ilgėjaus tavęs, begaline, plati!
Ir kaip tavo išgirst paslaptinių balsų
Aš geidžiau, tu pati vien suprasti gali,
Nes per amžius plačių nenutildai bangų!

Pirmuose posmuose lyrinis „aš“ išsako savo santykį su jūra, o trečiame posme-santykį su žmogiškuoju pasauliu, įterpia savo troškimus. Jūrai prasitaria apie savo liūdesį, o jausdamas jūros ramumą, savo jausmus sutapatina su ja ir sunku atskirti : jis vėtrų prašo sukelti bangas jūroje ar tiesiog išbudinti jo vidinį pasaulį:

Liūdna man! Gal ir tau? O kodėl- nežinau;
Vien tik vėtrų prašau, kad užkauktų smarkiau:
Užmiršimo ramaus ir tarp jų nematau,
Betgi trokštu sau marių prie šono arčiau.

Paskutiniame posme atsiskleidžia lyrinio subjekto užmojai. Įsigilinęs į savo jausmus, kreipiasi į jūrą kaip į draugą, kuriuo gali pasitikėti bei patikėti paslaptis:

Trokštu draugo arčiau: juo tikėti galiu;
Ir kaip audrą nujaus mano sielos skausmus
Paslapties neišduos savo veidu tamsiu
Ir per amžius paliks, kaip ir aš, neramus.

Su visu vazdu (nerimstančia jūra) susilieja ir pats poetas- neramus, maištaujantis. Jo troškimai tokie pat platūs, begaliniai, jo skausmo ašaros tokios pat sūrios ir sielvartas toks pat gilus.

Maironis labai reikšmingas lietuvių poezijos raidai, sugebėjo įvairiapusiškai parodyti žmogaus charakterį, dažnai prieštarinę jo gyvenimo paveikslą. Eilėraštyje „Nuo Birutės kalno“ poetas puikiai perteikia žmogaus jausmų gamą- įpindamas jūros gaidas ir prisiminimų natas.

/Valdonė, 3ga klasė/